

[Indenrigsministeren]

parti i folketinget, der er af en anden opfattelse.

Taanquist (S):

Det er tilfredsstillende at føre en diskussion på baggrund af 10 års erfaringer, når vi tilsyneladende stort set har de samme erfaringer. Derfor kan det også undre, at fru Nathalie Lind bombastisk erklærer, at statsamterne bør nedlægges, men jeg forstod, det var noget med nogle valgløfter, som var givet. Fru Nathalie Lind beskæftigede sig specielt med tilsynsrådene og sagde, at der findes også en tredje mulighed. Jeg forstår ikke, hvorfor man skulle gå ud og lede efter en tredje mulighed, når vi nu har en mulighed, der fungerer ganske godt.

Fru Nathalie Lind taler også noget ironisk om de 275 ugentlige telefonhenvendelser til statsamterne. Jeg synes tværtimod, det er godt. Vi må da gå ud fra, at de 275 telefonhenvendelser måske sparer 275 dybtgående sagsbehandlinger og afgørelser, og så er det da en fordel, at man kan nøjes med på forhånd at henvende sig til statsamtet for at få et godt råd.

Det fører mig til at sige til hr. Flemming Jensen, at jeg tror, det er farligt at begynde at tale om at slække på tilsynet i de store kommuner. Det er vistnok ikke det samme som det, indenrigsministeren kommenterede heroppefra, hvor der var tale om generelt at gøre tilsynet mindre. Men at slække specielt i de store kommuner tror jeg er meget farligt. Der står trods alt i redegørelsen, at 50 pct. af sagerne over for tilsynsrådet rejses af borgerne, og at en stor del af klagerne rejses af mindretalsrepræsentanter i kommunalbestyrelserne. Derfor synes jeg, det er farligt at begynde at tale om at slække på tilsynet i de store kommuner.

Nathalie Lind (V):

Jeg må vist lige komme med et par bemærkninger til hr. Taanquist i anledning af det, der lige blev sagt. Det var en vældig despekt, en vældig foragt, hr. Taanquist gav udtryk for, da han sagde, det bare var sådan nogle valgløfter. Nej, brudte valgløfter fortjener ikke respekt, men at et parti prøver at leve op til, hvad man har lovet vælgerne, synes jeg fortjener respekt.

Der kom en bemærkning i første omgang i hr. Taanquists indlæg, som forbavtede mig dybt. Der blev sagt, at det er ikke alle opgaver, borgerne ønsker løst af en folkevalgt myndighed, og han nævnte vist bl. a. klager over forskellige sager. Jeg synes egentlig, det stemmer forbavsende godt med den holdning, som embedsmændene har givet udtryk for i betænkningen fra 1975 om statsamternes fremtid. Her dukker det op hele tiden, at der kan være betænkeligheder ved at lade en folkevalgt person have ansvaret og myndigheden. Jeg vil godt have lov til at drage den parallel: hvad med vores regering, hvad med vores ministre? Har de ikke administrativt ansvar, administrativ myndighed, og er de ikke i hovedparten af tilfælde folkevalgte?

Jeg vil ikke sige andet til hr. Taanquist. Vi skal ikke diskutere på enkelte ord, men jeg synes, dette var forholdsvis principielt.

Jeg sagde, at nu var det i betænkningen draget frem, at tilsynet enten kan være det lokale og være, som det er i dag, eller det kan være indenrigsministeriet, men ingen kan da udelukke, der er en tredje mulighed, også i overensstemmelse med lov og ret. Ministeren svarede, at det var væsentligt – det synes jeg også er rigtigt – at det kunne være en på stedet placeret lokal statsrepræsentant. Nu er der jo andre på stedet placeret lokale statsrepræsentanter end de nuværende amtmænd eller de kommende ledere af dette familieretskontor.

Må jeg have lov til om det helt principielle at sige til ministeren, at jeg blev ikke så forfærdelig meget klogere af, hvad der blev svaret mig om, hvad der vil ske i fremtiden. Det var jo det, der var hovedspørgsmålet i hele mit indlæg: hvad vil der nu ske? Ministeren siger, at han har fået en fornemmelse af, hvad folketingets mening er: at der er bred forståelse for, at ægteskabssagerne skal forblive hos statsamterne. Jeg er ikke glad for udtrykket statsamterne; jeg vil foretrække at bruge de ord, som jeg har brugt, og sige: hos en regional myndighed.

Ministeren fandt også, at tilsynsopgaverne efter flertallets mening var hensigtsmæssigt placeret, og dermed, blev det sagt, var der skabt en ganske væsentlig klarhed. Altså disse opgaver kunne efter ministerens mening forblive, hvor de er, men de øvrige opgaver, ja, det måtte folketinget da afgøre. Men hvordan kommer folketinget til at afgøre no-